

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

I § 13, stk. 2, i dyreværnsloven, lov nr. 386 af 6. juni 1991, som senest ændret ved lov nr. 387 af 22. maj 1996, bemyndiges justitsministeren til at fastsætte nærmere regler for aflivning af dyr. Denne bemyndigelse er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1037 af 14. december 1994 om slagtning og aflivning af dyr, hvori der gives mulighed for slagtning og aflivning af dyr uden bedøvelse.

Dette lovforslag har til hensigt at fjerne denne mulighed ved at tilføje en sætning til lovens § 13, stk. 2, om, at justitsministeren ikke kan give tilladelse til aflivning af visse større dyr uden bedøvelse. Det vil ikke herefter være muligt at give tilladelse til at slagte husdyr uden bedøvelse efter jødisk eller islamisk ritus (schæchtning og halalslagtning). I bekendtgørelsen om slagtning og aflivning af dyr skal der de nødvendige steder ske tilretning i overensstemmelse med lovforslagets bestemmelse.

Lovforslaget er fremsat på baggrund af, at der alle vegne fra lyder krav om etisk adfærd. Dette bliver forstået bredt og nyder netop derfor stor anerkendelse i befolkningen. Etikken gælder mellem menneskelige forhold, etikken gælder naturen, og etikken gælder vores forhold til dyrehold. I den forbindelse stilles der krav til dyrenes samlede livsvilkår.

Bekendtgørelsen om slagtning og aflivning af dyr indeholder de nærmere bestemmelser om slagtning og aflivning af dyr. Efter bekendtgørelsens § 6 skal enhovede dyr, drøvtyggere, svin, kaniner og fjerkræ bedøves inden slagtning eller aflives omgående som angivet i bekendtgørelsens kapitel 9. Det er en human regel. Men bekendtgørelsen er født med en stor fejl, idet der i § 7 er en undtagelsesbestemmelse om, at det er tilladt at slagte husdyr uden bedøvelse, når slagtningen foregår efter jødisk eller islamisk ritus. Det er ikke en tidssvarende bestemmelse, der på denne måde giver mulighed for at bibeholde forældede slagteformer af hensyn til nogle mindretal, som ikke vil omstille sig til nutidige forhold. Det er en tilsidesættelse af den brede befolknings opfattelse, at alle skal være lige for loven. Og under alle omstændigheder er det grusomt for de dyr, som udvælges til

rituel slagtning, og for de personer, som skal forestå dette dyrplageri.

Rituel slagtning

Endvidere har forslagsstillerne bemærket, at regeringen er meget optaget af dyreetiske forhold. Det bør alene af den grund forekomme utilstrækkeligt, at der ikke allerede i den nugældende bekendtgørelse om slagtning og aflivning af dyr er foretaget en gennemgribende opdatering af slagteforhold, således at aflivning uden bedøvelse ikke finder sted. Etik må indebære konsekvens. Der praktiseres to former for statsgodkendt rituel slagtning i Danmark: Halal, som praktiseres af muslimer, og schæchtning, som praktiseres af jøder. Begge former er foreskrevet i de religiøse tekster og har bestemt haft deres berettigelse i samfundene, som de så ud dengang. Af indlysende grunde har ingen af datidens skrifter omtalt de moderne metoder til bedøvelse af dyr. De har netop været praktiske og et resultat af den pågældende periodes teknik og de bakteriologiske trusler.

Schæchtning har været tilladt i Danmark i hvert fald siden 1808. Ved bekendtgørelse nr. 233 af 15. august 1953 indførtes et generelt krav om, at husdyr med undtagelse af fjerkræ skulle bedøves fuldstændigt, umiddelbart før blodudtømning påbegyndtes. Schæchtning blev tilladt efter dispensation. Konsekvensen blev, at der i bekendtgørelse nr. 234 af 24. juni 1954 atter blev givet tilladelse til schæchtning. I bekendtgørelse nr. 200 af 26. marts 1986 bibeholdtes tilladelsen, men fra nu af skulle rituel slagtning foregå på eksportslagterier efter ansøgning herom både med hensyn til eget forbrug og til eksport.

Eksport

At denne form for etisk uforsvarlig slagtning udelukkende skal foregå på eksportslagterier, tyder i sig selv på en dårlig samvittighed. Handlingen er nu mere skjult for den danske befolkning. Det bagvedliggende princip er formentlig »ude af øje, ude af sind«. Det bliver imidlertid på ingen måde stuerent herved. Tværtimod kan man sige, at man således udsætter den samlede danske kødeksport for en unødigt risiko.